

manifold

Leylâ Gediz, *Serpilen* (09/02/– 02/04/2017, The Pill, İstanbul), fotoğraf: Leylâ Gediz

27/03/2017

MURAT ALAT

Bir Adım Daha

Bir adım daha,
baldırlarım gergin, burun deliklerim titrek ve ayaklarım 42 numara
soluk soluğa 0,6 saniye ve 54 santim ediyor her adımında
Gideceğim yolun kaç kilometre olduğunu bilebilseydim
oraya ne zaman varacağımı da hesaplayabilirdim
Yoruldum yavaşladım ama pus çökmüş
ufku bile göremiyorum.

Bir adım daha,
boyum 1,78, tartıda 62 kilo geliyorum
lastik ayakkabılarımın altında ezilen taşların sesi
açık mavi, Eylül almıştı ilk maaşıyla
Halam her bayram arifesi bir sürü ayakkabı getirirdi,
ben de beğendiğimi seçerdim
Ayakkabıya düşkünlüğüm halamla gelir
ve gerisi alındıkları dükkana geri dönerlerdi.

Bir adım daha,
ciğerlerim yanıyor
dağ havası alıyorum alveollarıma
Hava buz gibi çam kokuyor
nefes verdikçe buharlanıyor pedal çevirmeme gerek olmayan
6,7 kilometre
Bayırköy'e giden yolda bisikletle süzülüyorum
yokuş aşağı, sağdan sola dört metre
ellerimi saldım
toprak yumuşak, toz kalkmıyor
bisiklet kayıyor
Çam kokusunu yarıp geçiyorum
akmaya en yakın his bu olsa gerek.

Bir adım daha,
pedala asılıyorum
hafif bir yokuş
zinciri çatırdatıyor, 0,060 bar
Amortisörler hafifçe yaylanıp karşı koyuyor
Yağlamayı unutuyorum nice zamandır
garç gurç ediyor yayları.

Bir adım daha,
dizlerim iyice ağrımaya başladı
Uyluklarım yanıyor
son bahar rüzgarı yükünü gözeneklerime taşıyor, üşüyorum
Şort giymemeliydim belki
ama hala sonbaharın geldiğine ikna olmadım
Çok kısa şortlar giydiğim için köylü benimle çok alay ederdi
Bir kız ama hoşlandığım bir kız

hatta ilk aşkım
annen mi giydiliyor seni demişti
Kasıklarına kadar açıktaydı bacaklarım
onu da halam getirmişti.

Bir adım daha,
başım dönüyor, midem
bulanmaya başladı, soluk soluğayım
Kenarda bir kaya kestirdim gözüme otursam mı?
Ne zaman hasta olsam küvete eğilip kusardım
Anne! Anne!
Annem gelip yüzüme su vururdu
Her adımda annemden uzaklaşıyorum
33 yıl olmuş.

Bir adım daha,
mı?
ama hayır
hayır atamayacağım bu adımı
Bir cuma günü okul çıkışında sırtımızda 17 kilo
çamurlu botlarımız, atlayıp trene Sapanca'ya gitmiştik
saat 9-10 gibi kalakaldık yolun ortasında
İlk gördüğümüz köy yolu 8 kilometre
yerlerde kar
Göktuğ'a ayak uydurmak ne mümkün
Olympos'tan yuvarlanmış dediler 20 metreye
Okulda anma töreni yaptık
Nasuh Mahruki gelmişti.

Bir adım daha,
ileride bir çeşme var gibi
ne zamandır açım
eğilip kustum bütün acı saframı
başka bir şey kalmadığından içimde
Su serptim yüzüme
bedenim boşaldı
hafifledim
artık rüzgar daha bir tazeleyici
İnsanın kasları iyice yorulduktan sonra
acı, bir parçan oluveriyor
öldüğümü hissetmiyorum.

Bir adım daha,
bir patika mı var az ileride?
Ormana karışıyor, takip etsem mi?
yoksa bu yol uzadıkça uzuyor bir yere varmayacak gibi
Güneşten payını almamış ormanda yer gök çam dikenini kozalak
Çam ağacına çıkmak zordur, çok denedim
Dağlarda gezerken ayı saldırırsa korkusuyla
Yoksa iyi tırmanırım.

Bir adım daha,
bir kulübe yapmıştık bir zamanlar böyle bir yere
Erman'ın kolu kırık
Armut ağacından düşmüş
İyi bir temel kazmıştık nereden baksan 30 cm
yıllar oldu
hala duruyordur orada
Ne Erman, ne Tacettin, ne Fatih
geri kalanların adını bile hatırlamıyorum
onlar durmuyor
hafızamda büyük boşluk.

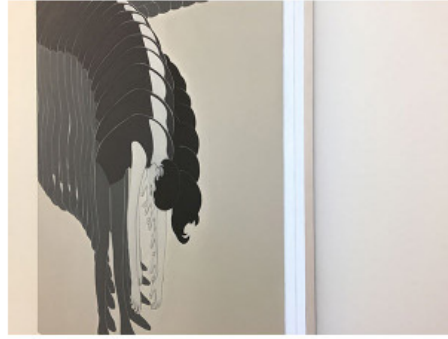
Bir adım daha,
ormandan sıyrıldım düzlüğe vardım
Kuru ağaçlarda çürümüş meyveler
Buna benzer bir tepede bir keresinde
çekirge istilasını vardı
çocuklarla çekirge avına çıkmıştık
Her adımımızda kaçışan yüzlerce çekirge
yakalayabildiğimiz bacaklarını kavurup yiyorduk
Atmacalar
havada asılı kalmış gibiydi.

Bir adım daha,
mor dikenler kaplamış her yeri
böğürtlenlerin olmuştıklarını seçip iştahla yiyorum
havada kırlangıçlar
alabildiğine gök yüzü her an beni yutacak gibi
ne kadar küçüğüm
çok şükür.

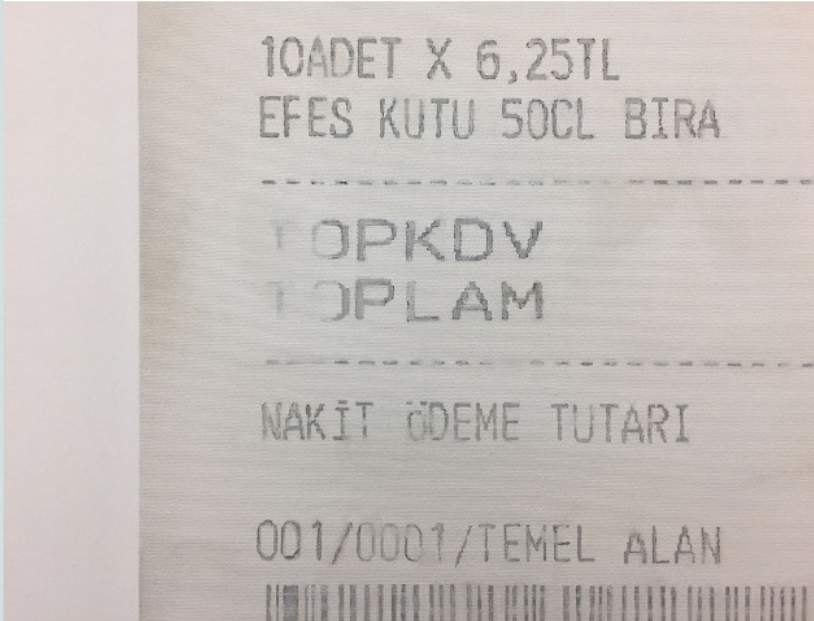
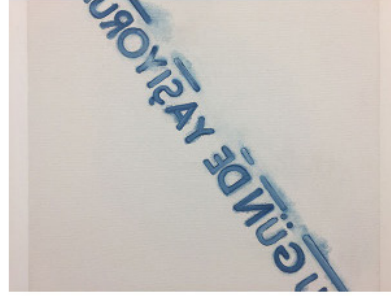
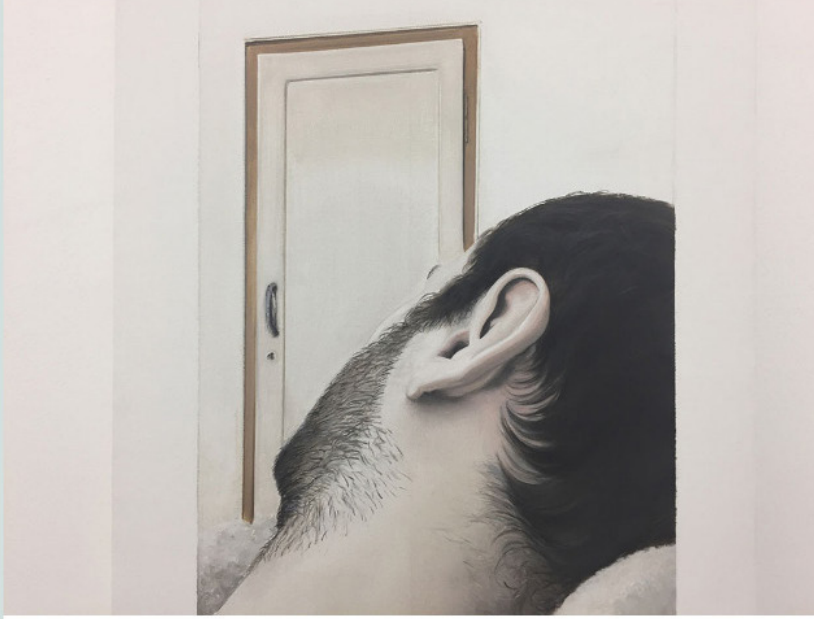
Press Review
manifold, Murat Alat, March 2017

Bir adım daha,
vücudumu kaplamış cılk cılk yaralarda kırmızı sarı çiçekler açıyor şimdi
Dikenleri etime batıyor
dalları vücudumu sarıp kaslarımla bütünleşiyor
öz suları kanıma karışıyor
Yavaş yavaş tüm doğaya yayılıyorum
Hafızam böceklerinkine kavuşuyor
Ellerim yapraklara dönüşüyor
Havada saklı çiğ tanelerini avuçluyorum
Yaşıyorum.

Bu metin, Leylâ Gediz'in Serpilen adlı sergisine yoldaş olarak yazılmıştır.

Press Review
manifold, Murat Alat, March 2017

Serpilen'den ayrıntılar, fotoğraflar: Leylâ Gediz